
W e l k o m s t ,

fremfagt fra Nordstjertens Prædike-Stool,

af

J. N. Brun,

Da Bergens Indvaanere havde anrettet et Hjemkomst-Maaltid for de, fra
Grændsen tilbagekomne, Officerer og Soldater, hvilke sidste, omtrent 600,
ginge lige fra Kirken derhen, hvor de skulle bevarred.

---

arma virumque cano

Virgil.

Sælges for 4 B. til Klæder for een, eller flere Fattige, som først gaar heds
brødbede ud fra Bergens Sygehús.

B e r g e n .

Trykt, 1810, hos N. Dahls Enke.

Gud signe Mødet her! Fjøn blev og denne Dag
 I dette gamle Huus (a), hvor Mænd, som Bærgs bare,
 Tit kom at dyrke Gud blandt from, andægtig Skare,
 Og glemte Verdens Larm og Standens Vaabenbrag
 I hørte gjerne og forstode ~~Altings~~ ~~Råd.~~
 Forstode? ja — dig, Gud for Alting Væe!
 Du gav mig, hvad jeg fik og har og veed og laas
 Du mig til Tale gav det kobbesterke Brøst,
 Og Stemme klar og det, som skal min Hæder være:
 At mig forstod endog langskjægget Bondemand.
 I Talekonstnere, som vandt kun Folk af Smag,
 Imedens eders. Nos Tidskrifterne ophøje,
 Det mig var nok: jeg talte Himlens Sag;
 Og rørt slog Hjertet under Badmelstrøjes
 Thi var Almues Mand mig altid vennehuld,
 Mig talte trofast Haand, bød mig velkommen væe,
 Hvorhen jeg kom at rolle Gudelære;
 Var det skjøndt Bærledag, dog saae jeg Kirken fuld,
 Saa steg jeg op idag, skjøndt det Sabat ej var,
 Skjøndt ingen Tæxt jeg har;
 Men af troværdig Bog jeg skal Fortælling borge;
 Anvændelig paa Mødet her og paa vort gamle Norge;
 Der var engang en Mand, en Herse bold,
 Gud kaldte ham sin Ven (b), ham elskede høet Graude;

Glad i sin lille Kreds, han aldrig trygges Vaade
 Klogjerrig overfaldt med Niddingshoffold.
 Han havde ingen Son, men var sit Følles Fader;
 Velvædig og Edelmød besjelede hans Færd,
 Den Tjener er det tørre Brød ej værd,
 Som saadan Huusbond levende forlader
 Thi havde han og Evende glæde;
 Som Fjeld saa stæ, og djærve Mand til Krig;
 Lunge Glavind var som Straa i kraftfuld Navet;
 Paa dem han kunde trygt forlade sig.
 Dog — Krig var Mandens Pest; hans Hæ til Fjenden stod;
 Men deri satte han forirrlig Væ,
 At altid Bundsforvandre trofast være;
 Dens Fiende var hans, alt kostede det Blod,
 Thi maatte ogsaa han engang til Orlogsfærd;
 Hans Ven angrebet var, hans Fiende stod i Færd;
 "Huuskarle!" sagde han, "i Vælte spænder Sverdt!"
 Og stæp tre Hundrede og atten Vaaben bare,
 En saare liden Hær, men tap, men ~~stærk~~
 Men Herren Zebaoth var gamle Gubben fuld.

Du skulde tænkt, at Sverd, som blev saa helden brugt,
 Fortæret var af Rust, at Andagis fromme Ven
 Ej havde Mod i Bryst, forstod ej Krigens Tugt,
 Og at han maatte døe af Straf for Fienden.

Det
 var

Men nej, hvor han og Hans kun droge Sverd fra Bælte,
 Der Alting veeg og faldt, did Sejeren sig heldte.
 "Det er Krigsguders Hær" streg modløs Hedningen;
 Tog Flugten brat og flap Krigsfanger, Rov og Dytte.
 Men nu til Nederlag min Helt ej vilde nytte
 Ein Sejer — nok for ham — han havde frelst sin Ven.

Med Sejer og med Fred de Kjalke ile hjem,
 Den blev saa Fort den Vej; den var saa let tilbage,
 De synes undervejs den Dølyst forud smage?
 At samles med sit Folk og at omfavne dem.
 Dog har Natur sit Krav: en Helt blev ogsaa tret,
 Og Tørst og Hunger sit Tilbage tog ledsager.
 O! da hvor vægende blev tarveligste Diet,
 Naar traag Vellovners Son selv Herremaaltid vrager.
 Udmattet Hær kan gied, skjonde fuld af Vængsel frem,
 Eggenem fremmed Egn at naae glastimilde hjem.
 Da saae de hist en By, dens Lufsteeds syntes trække
 Trei Bændingemand vægen, did vendte sig de Kjalke:
 Snart var man Byen nær, da ud imod dem kom
 En hellig Ordens Mand (e), snehvid af Alderdom,
 Han Fokkelærer var og tjente Gud den Sande,
 En Himmel lyste frem paa Oldings aabne Vande,
 Hans Vres Tilnavn var: den høieste Guds Præst,
 Og naar han talede, da blev det Fokkefest.

Han vidste — dog ej af tilfallet Gledud,
 Paa hvilken vakker Flok han her nu skulde støde;
 Nej! høist fortrolig selv med den alvise Gud
 Han vidste, at Guds Ven ham kom med Fred i Møde,
 Og at han modig, troet just kom fra vundet Slag;
 Thi vilde han en Gæst indvite festlig Dag
 Ej blot med Ord. Med Brød han kom og Lødsfedrikke,
 Hoormed den Herse god og alt hans Følk at quikke.
 Dog — Ord fra denne Mund var meer end Vin og Brød;
 Han havde Himlens Kald til at velsigne Helten,
 Og til at prise Gud, som Sejer gav i Felten.
 Jehovas Velbehag fra Præstelæber fald:
 "Velsignet være du," var Melkisedeks Ord,
 "Af Gud, som styrer Alt i Himmel og paa Jord!
 "Velsignet være Gud, som Abraham gav Lykke
 "Til Fangers Frelse og til Dødp at undertrykke!"

Jeg nævnte Navnene; Fortællinger har Ende.
 Saa, hvor det nu skal begynde, Lygen kjende,
 Hvori den læses kan (d). Det er mit Videnskab.
 Ej Digt, kun Sandhed sig med helligt Sted fordrag.

Med Melkisedek jeg mig ikke maale kan,
 Ham var hans Lys om Gud af Gud selv aabenbaret;
 Hans Herkomst uden Navn, men dog hans Navn bevaret;
 Ham kaldet Bøgers Bog den sjeldne store Mand.

Dog Mander ogsaa jeg i Salem, Fredens Stad,
 Og deri fik jeg Kald, at Meltisebet ligner:
 Jeg hilser og paa dem, som kom fra Krigen, glad
 Og skal de skjælle Mand i Herrens Navn velsigne,
 Og jeg velsigner Gud, som lod os samles her,
 Som mangen Moder om gjengav sin Søn sin Hæd,
 Og mangen Fader svag i Alderdom sin Stytte,
 Enhver med Normands Nos en større Skat end Bytte.

Af Mand fra Bergenhuus nu hele Norge lær:
 Man dygtig var til meer end blot at fiske her.
 Ej nogen saae vort Folk af Frygt at Ryggen vendes
 Men tit mod Overmagt midt ind i Faren rende.
 Jeg, Olbing, sandede, da Krig til Lands udbrød,
 Hvad jeg duunhaget sang i Fredens milde Skjød:
 "Naturen har til Krig de norske Hjerters hærdes
 "Den, som er Normand fød, han er og fød til Sverdet." (e)
 Ja! hvor I hvilede i lange Aarveer,
 Enhver af Eder blev ukjendte Landsmand Hæd
 I viste Verden, at ej Frankerne allene
 Med staalsat Mandemod blid Broderaad forene.
 I strede ej af Hæd, af Hævn, af Lyst til Mord,
 I fulgte Kongebud og Dannerkonning kjendte,
 Som aldrig Lovdragts Jld af Lyst til Brand antænde,
 Og ej med Sønners Blod dyet kjøbte fremmed Jord.

"Han byder, og vi flaae," seel det var Normands Aand,
 "Med Blod vi farve tør det stærke Pagtens Baand,
 "Og gaae Berserkerang for Fødelandets Fader,
 "Og soerge ved vort blanke Sverd:
 "Den Tjener er det tørre Brød ej værd,
 "Som saadan Sunsbond levende forloder."

Gaa tænkte I og gif. — Nu hjem velkommen været!
 Hver bosat Bergens Mand,
 Som Hjerte havde og som dertil var istand,
 Sig selv idag kun ærer,
 Naar han indbyder nu til Vennegilde
 Dem, som for Fødeland mod Døden vandte sild,
 Gal herfra did, du velfortjente Flok,
 Hvor du paa bredden Bord skal finde Nøl.
 Og bliver Nogen der om Hjertet glad,
 Han synge Visen, som norsk Skjald for Bonden kvad: (A)
 "Norge, vor Moder! staae herlig blandt Lande!
 "Med Længsel seer sine Sinder til Trods!
 "Støbet lad ile fra Grande til Grande!
 "Gud signe Kongen og Landet og os!"

Gud signe! det var og mit Embeds Død, min Ven;
 Kun derved skal jeg gjøre Fæsten sjen;
 Kun derved Meisfisedel ligne,
 At jeg i Herrens Navn kan tjælle Foll velsigne,

(8)

Thi er mit Stænings - Ord nu til Forsamlingen:
Gaat opl' annam Velsignelsen!

Herren velsigne dig og bevare dig ic.

-
- a) Korolliken er i Bergen Garmjons - Skole tilgæ.
  - b) Esaiæ 41 Cap. 8 V.
  - c) Ebr. 5te Cap. 6te V.
  - d) 1ste Mosseb. 14de Cap.
  - e) Sinar Lambestælver.
  - f) Hr. Zeeliez's norske Almuesange.

35031